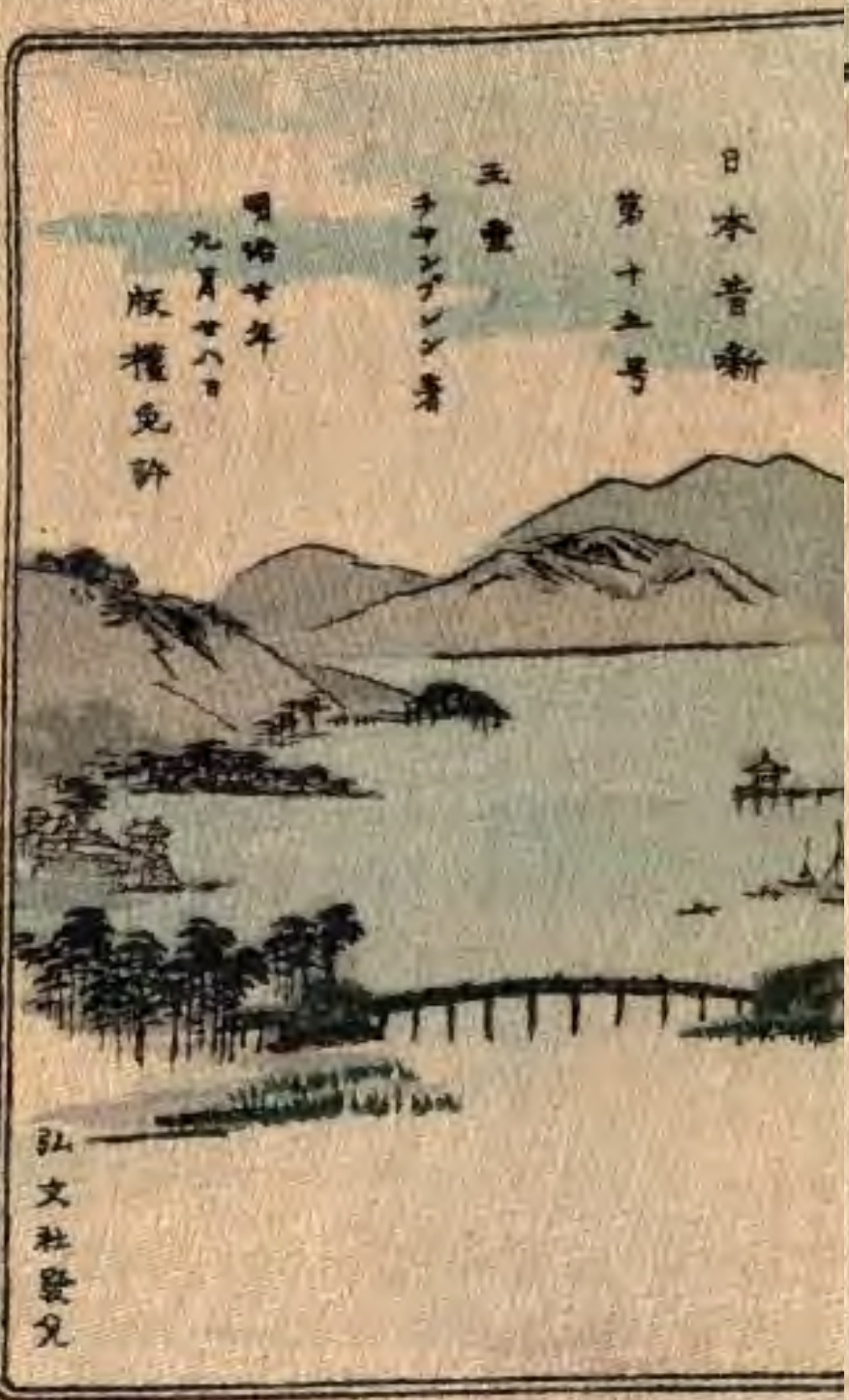

אדון שק-האורז

אגדה יפנית
ב.מ.צ'מברלין

חי פעם גיבור אמיץ שקראו לו
"אדון שק-אורז". הוא לחם כל חייו
נגד אויבים של מלך יפן.
יום אחד, כשהיה בדרך לאחת
ההרפתקאות שלו הגיע לגשר
ארוך ביותר, שעבר מעל נהר
הנשפך לאגם גדול.

בני-אדם רגילים היו בוודאי בורחים
למראה הנחש, אך לא כך הגיבור.
הוא פשוט המשיך ללכת על הגשר
ומעל גופו של הנחש.

כשרק עלה על קרשים של הגשר,
ראה שם נחש באורך כעשרה מטר,
שוכב ומשתזף בשמש, כך שלא ניתן
היה לעבור.

באותו רגע הנחש הפך לגמד קטן,
שנפל על ברכיו, דפק בראשו
בקרשי הגשר שלוש פעמים לאות
הוקרה ואמר "אדוני! אתה גבר
כראוי! ימים רבים שכבתי כאן
וחיכיתי לאדם שיוכל להתנקם
באויבים שלי. אך כל אלה שראו
אותי היו פחדנים וברחו. האם אתה
תנקום אותי? אני חי בקרקעית
האגם הזה והאויב שלי הוא מרבה
רגליים שחי בפסגת ההר המתנשא
שם. אנא, בוא אתי. אם לא תעזור
לי, אני אבוד."

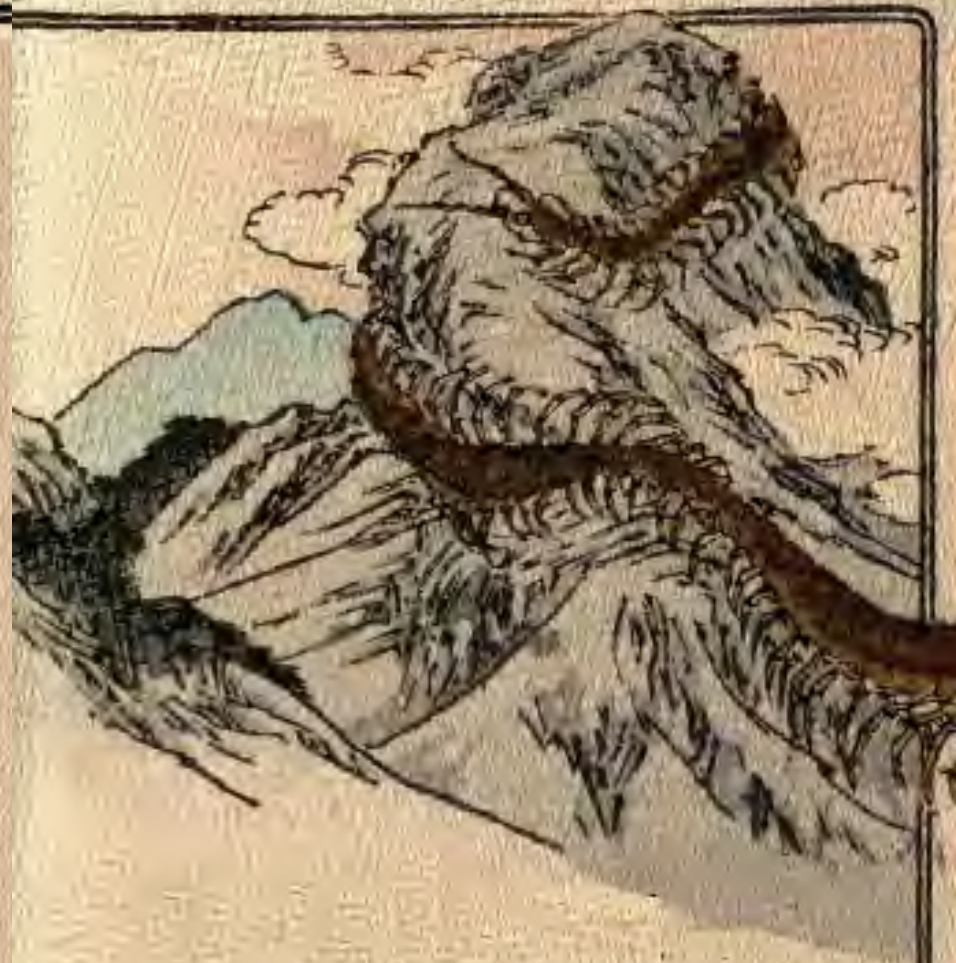
הגיבור שמח מאוד שהזדמנה לו
הרפתקה כזו. הוא ברצון הלך עם
הגמד לביתו בקרקעית האגם.
הבית היה בנוי מאלמוגים ומתכות
בצורת אצות-ים וצמחים אחרים,
ושמרו עליו סרטנים, גדולים כמו
בני-אדם, קופי-מים, סלמנדרות
וראשנים ענקיים.

לאורח ולבעל הבית הוגשה
ארוחה על מגשים בצורת
עלי שושנת-מים ומקלות
האכילה מעץ מאובן,
הנראה כמו שנהב שחור.
היין בכוסות נראה כמו מים,
אך טעמו היה משכר.

הם ישבו שם, אכלו ושרו,
כשפתאום נשמעו צעדים כבדים
של המפלצת האיומה, שעליה
דיבר הגמד.
נראה היה כאילו כל האדמה נעה.
גוף מגושם גלש מההר ובצדדים
נראו אורות כמו אלפי אנשים עם
פנסים. אך הגיבור האמיץ ראה
מיד שכל זה הוא רק ייצור אחד,
מרבה רגליים ארוך כקילומטר.
ומה שנראה כמו אנשים עם פנסים
אינו אלא רגלי החיה, אלף בכל צד
של גופה, מבריקות עם רעל דביק
הזורם לאורכן.

הוא לעולם לא היה מחטיא. ואכן, החץ
פגע ישר במצחה של המפלצת, אך הוא
נתר אחורה כאילו המצח היה מארד
קשה.

ושוב מתח הגיבור את קשתו וירה.
ושוב החץ נתר אחורה. ועכשיו
המפלצת האיומה הגיעה כבר לחוף
האגם ועלולה הייתה לזהם את מימיו
ברעל האיום שלה.

על כן הגיבור אחז בקשת שלו, קשת
כה גדולה וכבדה שרק חמישה
אנשים רגילים היו יכולים להרים
אותה, שם חץ על המיתר, ושחרר
אותו.

רק שלושה חצים היו בנדן של הגיבור האמיץ. כעת לא
נותר לו אלא האחרון. ואז הוא אמר לעצמו "שום דבר לא
יכניע טוב יותר את מרבה הרגליים, מאשר רוק האדם"
והוא ירק על ראש החץ האחרון. גם הפעם פגע החץ
במרכז מצחו של מרבה הרגליים. אך הפעם הוא נכנס בו
ויצא מצדו השני של ראש המפלצת. מרבה הרגליים נפל
מת ובנפילתו הרעידה את כל הסביבה. אלפיים רגליו כבו
כמו שכבה אור השמש לקראת סערה.

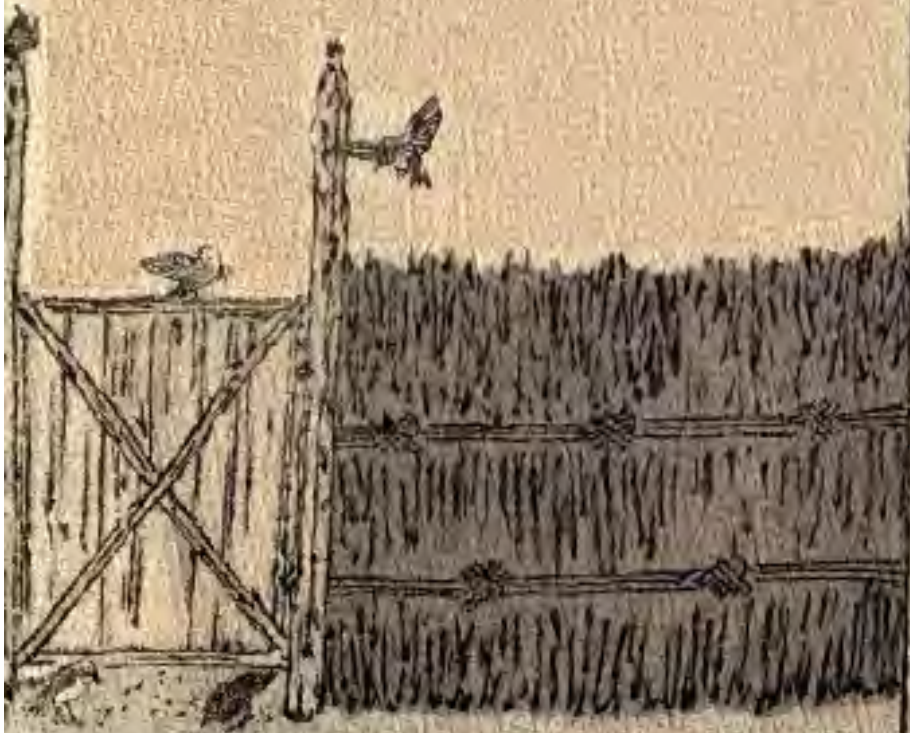
באותו רגע מצא את עצמו הגיבור
מועבר ישר לטירה שלו. סביבו ראה
שורה של מתנות, עם כתובת "מהגמד
אסיר התודה" עליהן. בין המתנות היה
פעמון ארד גדול, שאותו תלה הגיבור
במקדש, שם נקברו אבותיו.

הייתה שם חרב שאפשרה לו להכניע
את כל האויבים שלו, ושריון שאף חץ
לא יכול היה לחדור אותו. היה גם
גליל משי שלא אזל, גם אם נחתך
ממנו בד לאלפי בגדים מפוארים.

כי האנשים החליטו שאין בעולם דבר
מופלא יותר מאשר שק אורז כזה,
שיכול לעשות את בן האדם עשיר,
נדיב ומאושר.

אבל המתנה החשובה ביותר הייתה
שק אורז, שממנו יכול היה הגיבור
לקחת אורז בכל כמות לעצמו,
למשפחתו ולכל העובדים והמשרתים
שלו, והוא התמלא שוב, ולא אזל במשך
כל חייו.
וזו המתנה שהודות לה ניתן לו הכינוי
"אדון שק-אורז".

